

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Sørgekvad ved Prinds Kristians Død

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sørgekvad ved Prinds Kristians Død", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 3. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1810_140A-txt-shoot-idm156.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

- 1 **4**Kun sjælden lød min Sang om Nutids Færd,
Kun eengang den til Nutids Drot sig voved,
Da Nordens *Fredrik* med Sit Kongesværd
Til Nordens Kæmpetid Sig fast troloved.
Hvad er det vel, som atter mægtig driver
Fra Hedenold fremfarne Tidens Skjald?
Hvad er det vel, som atter Mod ham giver
En herlig Drot at gæste i Sin Hald?
- 2 5I gamle Nord en Kæmpering han fandt
Og derfor er hans Hjem i gamle Norden,
Men vel han veed, at ei med Oldtid svandt
De høie Guders prude Æt af Jorden;
Han saae en Helt, og selv sig rørte Tungen,
Thi Helten var en Søn af gamle Nord,
Paa Danmarks Kongetræ han var udsprungen,
Og det har Rod i Oldtids Kæmpejord.
- 3 6Til Dig, o Drot, tør Skjalden gange nær,
Thi stærke Baand med Helten Dig forene:
Den haarde Malm ved *Konst* maa vorde Sværd,
Og Odin var ei Krigens Gud allene;
Adskillig yttre sig de spredte Gnister,
Men alle sprang af samme Guddomsild,
Den samme Krands, som Djærvhed sig tilvrister,
Om Lærdoms Tinding vinder selv sig mild.
- 4 7Saa ganger tryk da Skjalden til Din Borg,
Men tør han dristig og dens Stilhed bryde?
De lange Sale seer han klædt i Sorg
Og Taarebække sig fra Hjertet gyde.
Tør han vel sjunge om den faldne Kæmpe?
Tør han fremkomme med sin svage Trøst?
Kan Sangens Toner mildne vel og dæmpe
Den stærke Storm i vaandefulde Bryst?
- 5 8Nei ikkun taus, o Drot, han nærmer sig,
Utrøstet selv, han veed det vel, at Dig
Ei Ord kan trøste i Din dybe Smerte;
Men lagdes værdelig hans Mindesang
Om Nordens Sorg og Heltens Kæmpegang,
Da skal den tækkes dog Dit Broderhjerte.

underdanigst

af

Forfatteren.